

La tria per Andreu Loncà

TENDERLY

Per mi, és bastant clar que la música –en aquest cas concret, la trompeta que toca sublimment Jerry Gonzalez i els Comandos de la Clave– és un aliment bàsic per a l'intel·lecte, si voleu, per a l'ànima. Una forma perfecta de conduir i escoltar un ritme que és pura abstracció. Em plau, avui, ressenyar que fa poquet s'ha editat un cedè molt notable que combina molts colors musicals: des del jazz o el blues fins als ritmes afrocubeans, amb una sonoritat persuasiva i singular. El cedè s'intitula "Avisale a mi contrario que aquí estoy yo", que, com saben, és una cançó composta per Tito Puente, ara actualitzada per la versió sublim que, com de costum, ha fet Diego El Cigala. Es tracta d'un disc de versions d'estàndards i cançons passades pel sedàs musical de Jerry Gonzalez, de tal manera que el conjunt en té la coloració característica. Diego El Cigala, que és el promotor del cedè, hi escriu que, en temps difi-

cils, s'ha d'ajudar perquè els músics puguin editar els seus discos. Només amb el criteri que els músics facin l'obra que havien somiat. I en efecte, aquest disc, que és dels característics que s'han d'escoltar moltes vegades, té tota l'aroma de l'obra somiada, amb els encerts i les extravagàncies sonores que els músics solen aplegar en les seues obres més preclares. Ara bé, podria ser que, els *jazzmen*, com ara Jerry Gonzalez, conegut només pels sibarites del jazz, estiguin descol·locats ara, precisament al capdavant de la seua carrera, quan són més savis, essencials i més profunds. Vull dir, quan poden fer els seus discos més perfectes, més imprescindibles. Aquest és el cas de "Avisale a mi contrario...". En concret, en aquest disc hi ha una perla brunyida quasi perfecta: és la versió de "Tenderly", de Walter Gross. Jerry Gonzalez n'ha fet una execució bellíssima, clàssica, melosa, obsessionant. Certament, per mi, és la cançó més seductora del disc.

Així, de la mateixa manera que la llum ho-

MÚSICA.

Títol: "Avisale a mi contrario que aquí estoy yo"

Autor: Jerry Gonzalez i els Comandos de la Clave

ritzontal de primera hora del matí, a l'hivern, ens enlluerna i encega quan conduïm en direcció a la ciutat on treballem, passa igual amb la sobreinformació, el soroll i les opinions estúpides ens priven d'escoltar bons discos com ara el d'aquest trompetista que té els dits deformats de tant tocar la seua Henri Selmer París, ajupit i arcerat per seu barret d'ala ampla. Com un mite.